Год. II. София, вторникъ, 20 мартъ 1928 год. Цена 1 левъ Брой 432

Македония

Нар. Библиотека, София

„МАКЕДОНИЯ"
вестникъ за политика, културенъ животъ и информация, излиза всѣки день, освенъ праздични дни.
АБОНАМЕНТЪ:
България: за година 300; ¼ година 150; 3 мес. 80 лева.
Странство: година 800; ½ год. 400 лв.; 3 мес. 200 лв. Америка: за год. 6 долари; ½ год. 3 дол.
ОБЯВЛЕНИЯ:
На кв. см. . . . . 2·40 лв.
Малки обявления на дума 50 ст.
Въ хрониката на редъ . 8 лв.
Годежни и вѣнчални . 40 лв.

Телефонъ № 2891

ОРГАНЪ НА МАКЕДОНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Редакция и администрация: ул. „Славейковъ" № 1.

Директоръ: Г. Кулишевъ

АТЕНТАТЪ ВЪРХУ СПРАВЕДЛИВОСТЬТА...

Отъ известно време, между българскитѣ и сръбски жени се развѣняватъ стетни, чрезъ колонитѣ на тѣхнитѣ печатни органи, засѣгащи отношенията между двѣтѣ съседни страни и по-специално условията за едно искрено и трайно сближение между двата народи. Ръководени вѣроятно отъ желанието да сжкзатъ пжтя на една безконечна полемика по този въпросъ, които отъ Българдъ водятъ винаги въ общи фрази само за да печелятъ време и заблуждаватъ наивнитѣ, бълг. жени въ първичитѣ си още статьорзъ, помѣстенъ въ бр. 7-1927 год. на в. „Женски гласъ", поставятъ въ една конкретна и категорична форма условията, при които би било възможно, отъ тѣхно гледище, едно сръбско-българско сближение и безъ които всѣки опитъ въ тези посоки, трѣбва да се счита за безполезно и пропаднало усилие. Въ какво се състоятъ тѣзи условия? Ето: връщане западнитѣ покрайнини на България и признаване правата, предвидени въ договоритѣ за националнитѣ малцинства, на българитѣ въ Македония подъ сръбска власть. Това заявяватъ българскитѣ женски съюзъ.

Несъмнено, честната мисъль и откроненъ езикъ сж ценно преимущество въ отношенията между хората, но тѣ не се схващатъ на бѣлградскитѣ срѣди, дето за всичко се иматъ превратни понятия, защото се гледа всѣкога презъ призмата на единъ безмѣренъ и болезненъ шовинизмъ. Тамъ всички, и мжже и жени, сж еднакво обхванати отъ победителската треска и плащатъ еднакъвъ данъкъ на сръбската хегемонистична идея. Най-добро доказателство за това сж и първата и втората статии на Милева Петровичъ, които не говори само отъ свое име, помѣстени въ бр. 20 отъ 927 г. и бр. 3 отъ 1928 г. на в. „Женски покрѣтъ". Силно раздразнена отъ отговора на българскитѣ жени, въ който има достатъчно достойнство и много миролюбие, но нѣма нито сѣнка отъ предизвикателство, Милева Петровичъ пише: „Вашата статия е атентатъ върху справедливостьта и чувствителностьта на нашитѣ политици и ратници".

Наистина, трѣбва човѣкъ да носи разпалениятъ мозъкъ на сръбски шовинистъ и програмата ерогантность и в скопския жупанъ полковникъ Неумовичъ, за да може съ такова безсрамие да таксува и най-невинното застжпничество въ името на човѣщината и братското състрадание и законната защита на най-легитимното ти право, като „атентатъ върху справедливостьта"... Колко много нѣща би могла да разкине за тази сръбске „справедливость" нашата родина? Нали за нея свидетелствуватъ и страданията въ скопскитѣ тъмници и изчезването на затворницитѣ въ Битоля, Щипъ, Кочани, Струмица, Велесъ и по цѣлата наша земя? Ами масоваитѣ и кърваві тероръ, старитѣ и нови бесилки, ежедневнитѣ екзекуции, съ присжди и безъ присжди, подъ нѣщото родно небя, нали все за тази справедливость ни говорятъ отъ близо десеть години насамъ и повечѣ отъ всѣкого, сега? Или нѣма какво да кажатъ за нея, и Хърватско, Словенско, и Войводина и Черна-Гора?

Би било доста интересно да се занимаемъ съ такова едно схващане за справедливостьта, ако нѣмаше въ него толкова жестокость и цинизъмъ.

Както всички сърби, които сж приказвали до сега за сръбско-българско сближение, и Милева Петровичъ, вмѣсто да отговори направо на въпроситѣ, които имъ се поставятъ, отклонява се въ разни посоки и като теоризира съ общи и мъглави фрази за задачитѣ на женското движение въ България и Югославия, на едно мѣсто въ статията си казва: „Нуждно е българскитѣ и сръбски жени да извѣзатъ отъ своята резервираность, да ускорятъ доближдането на власть и въ България и въ Югославия на тѣхнитѣ най-силни, най-свободомни, най-честни, най-далековидни политици отъ положителна ценность по всички направления, а слѣдъ това веднага ще бжде отворенъ пжтя за сближение между България и Югославия". За кои югославянски политици става дума, не знаемъ, но за България, тѣ сж посочени. Защото не друго мѣсто въ смѣщателствия се казва: „Ние доживѣхме, щото въ столицата на Югославия, въ залата на бѣлградския университетъ, д е чуемъ сжщитѣ думи (за югославянска общность) отъ единъ прекаленъ български патриотъ, вещъ дипломатъ, опитенъ политикъ, бившъ министъръ на селския народъ г. Тодоровъ".

Касае се за родоотстѣлника и международенъ шпионинъ Коста Тодоровъ. Ясно и категорично. Сръбскитѣ жени около „Женски покрѣтъ" сжщо като редакторитѣ на „Политика", „Време", „Правда", „Новости" и всички други развмѣстени сръбски мозъци, намиратъ като най-удобенъ носитель на идеята за сръбско-българско сближение, предателя Коста Тодоровъ, богато платено сръбско орждие. Защо не? Коста Тодоровъ неделна, на едно събрание въ Ню-Йоркъ бѣше казалъ, че „югославянската идея" ще се реализира много лесно, като всички българи се научатъ да говорятъ сръбски езикъ. Разбира се, може ли следъ това Коста Тодоровъ да не е „прѣкаленъ български патриотъ, вещъ дипломатъ и опитенъ политикъ?" И глупаво, и смѣшно и провокаторско.

Милева Петровичъ не е оставила на спокойствие и духътъ на нашата народна героиня Мара Бунева. Поменявйки нейното име, къмъ края на статията си та добавя: „ето ви още една жена, чиято фантазия е експлоатирана. Тя, измамена, направи атентатъ противъ покойнияттъ Преличъ въ Скопие. Нѣжната, въщерическа, сестринска, майчинска ржчка, свѣтѣлка на живота, въ ноктитѣ на човѣци и звѣра, трѣбва смъртъ". За всѣки, който си прави смѣтка за изключителнятъ духъ и воля, които сж движили Мара Бунева и крепили въ великото и дѣло, нѣма никакво съмнение, че фантазията й не можеше да бжде експлоатирана. Пъкъ и нѣмаше защо.

Тя изпълняваше своята дъщерична, сестринска и майчина мисия, когато, за да спаси живота на стотици свои братя, погуби въ Скопие единъ жестокъ мжчитель и убиецъ. Вѣрното е другото, че се експлоатира фантазията на Милева Петровичъ и много други като нея и то за тѣмнитѣ цели на единъ бѣсенъ шовинизъмъ, който презъ страшната мжка на всички

несърби въ Югославия, презъ кръвьта и разорениетъ на цѣлия македонски народъ, се стреми къмъ господство на Балканитѣ.

Нѣма да коментираме всичко друго въ статията на Милена Петровичъ. Това е сторено своевременно отъ редакцията на „Женски гласъ", г-жа Д. Иванова и др. компетенти български учени и общественици. Ние искахме, съ казаното до тукъ въ настоящитѣ редове, да посочимъ още веднажъ какъ мислятъ въ Бѣлградъ за сръбско-българскитѣ отношения. И това положение ще продължава до тогава, докато надъ Бѣлградъ се носи сѣнката на сръбската „Черна ржка" и докато сждбинитѣ на „Югославия" се ржководятъ отъ шовинисти, които всѣки гласъ за правда и човѣчность сж готови да таксуватъ като атентатъ срещу сръбската „справедливостъ".

В. Ив. Василевъ